

Arrest

nr. 228 285 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 10 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2019.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 12 oktober 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met de eerste bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2018 werd ingediend door :

[...]

+ partner: [...]

*+ 2 minderjarige kinderen:
[...]*

*nationaliteit: Georgië
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer L. wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De heer L. vroeg op 23.07.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 13.07.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De heer L. verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28.08.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets minder dan 2 jaar-was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Mevrouw B. heeft nooit asiel aangevraagd in België. Zij beweert sinds 2006 in België te verblijven, doch heeft nooit een recht op verblijf gehad in België. Op 29.06.2011 diende mevrouw wel een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 04.07.2011 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 09.08.2011. Op dezelfde dag werd er aan mevrouw tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Mevrouw diende een tweede aanvraag art. 9ter in op 24.09.2011. In eerste instantie werd deze aanvraag op 09.11.2011 onvankelijk verklaard en werd mevrouw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Mevrouw diende echter te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Deze aanvraag art. 9ter werd bovendien op 09.08.2012 ongegrond verklaard, haar betekend op 18.09.2012 en het AI werd ingetrokken. Ook nu werd er een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Een derde aanvraag art. 9ter werd door mevrouw op 23.01.2014 ingediend.

Deze aanvraag werd op 17.02.2014 opnieuw onontvankelijk verklaard, haar betekend op 02.01.2015 tesamen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt te worden dat mevrouw nooit gevolg heeft gegeven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Nochtans diende mevrouw vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt immers gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste

plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België zouden verblijven. Ook dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de opgebouwde sociale relaties en vriendschappen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale relaties, vrienden en kennissen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen .

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale relaties, vrienden, kennissen en klasgenootjes in België. Ook bestaat er de mogelijkheid om op regelmatige basis naar België te komen aangezien er geen visumplicht meer bestaat voor onderdanen van Georgië. Dat geeft hen de mogelijkheid om periodiek naar België terug te keren om hun relaties te komen bezoeken.

Voor wat betreft de bewering dat de twee kinderen van betrokkenen in België geboren zijn, zij bijgevolg geen enkel band hebben met het land van hun nationaliteit, hun oudste kind weinig kennis heeft van het Georgisch, een terugkeer naar het land van hun ouders de psyché van de kinderen schaadt en dat het belang van het kind voorop dient gesteld te worden, dient er het volgende opgemerkt te worden: vooreerst, betrokkenen verklaren niet waarom het feit dat de kinderen in België geboren zijn op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder dient gesteld te worden dat, hoewel de kinderen inderdaad niet in Georgië geboren zijn, zij wel via hun ouders een band hebben met Georgië.

Betrokkenen hebben immers de Georgische nationaliteit en zijn in Georgië geboren. Er mag dan ook worden vanuit gegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur hebben bijgebracht. Bovendien wisten betrokkenen reeds op het moment dat hun oudste kind werd geboren, dat zij in België geen enkel recht op verblijf hadden en dat zij dienden terug te keren naar hun land van herkomst. Het feit dat zij geen gevolg gegeven hebben aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten is te wijten aan hun eigen houding op dat moment en bijgevolg kunnen we dus stellen dat door hun eigen gedrag en door zich te nestelen in illegaal verblijf, zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. Voor wat betreft de bewering dat de psyche van de kinderen geschaad wordt indien zij dienen terug te keren naar het land van hun ouders, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de psyché van de kinderen schade zou oplopen bij een terugkeer naar Georgië. Wat de verwijzing naar een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen en naar een onderzoek van UNICEF betreft, dient er gesteld te worden deze studies betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat de psyché van hun kinderen geschaad worden. Het feit dat deze studies een algemene situatie beschrijven volstaat niet om te staven dat elk kind psychische schade zal ondervinden indien het, samen met zijn of haar ouders, dient terug te keren naar het land van herkomst of naar het land van zijn of haar ouders. Verder leggen betrokkenen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Een terugkeer naar het land van hun ouders betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Ook zijn de kinderen van betrokkenen nog jong, namelijk 6 en bijna 1 jaar oud. Deze jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich makkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat het gezinsleven behouden blijft. Bovendien zijn betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen en bijgevolg is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een

bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (Gwh 1 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Een schending van art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Vervolgens lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer, buiten eventueel het Nederlands, hun kinderen niet ook zouden opvoeden in het Georgisch, wat toch hun moedertaal is en bijgevolg de taal die ze het best beheersen. Bovendien kan men er vanuit gaan dat het oudste kind, Nutsa, gezien haar jonge leeftijd (pas 6 jaar) nog zonder problemen en met de hulp van haar ouders het Georgisch zou kunnen aanleren.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag — dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen —, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook verwijzen betrokkenen naar diverse arresten van het EHRM, doch het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat zijn vergelijkbaar is (Raad van State, arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Wat de scholing van hun oudste kind, Nutsa, betreft; het kind zit momenteel in de derde kleuterschool, wat betekent dat de verplichte scholing nog niet is aangevat. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat het kind niet zou kunnen instappen in het onderwijs in Georgië omdat haar taalachterstand te groot zou zijn, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Aangezien betrokkenen geen recht op verblijf hebben in België, kunnen zij vanaf nu reeds beginnen om hun kind het Georgisch aan te leren zodat het kind een zekere basiskennis heeft van de Georgische taal om in te stappen in het onderwijs aldaar om dan, wanneer zij naar het eerste leerjaar gaat, de taal verder en intensiever aangeleerd te krijgen tijdens haar scholing in Georgië.

Mevrouw B. beweert dat zij met een geldig visum in 2006 naar België kwam en sindsdien het land niet meer verlaten heeft. Uit het voorgelegde paspoort blijkt inderdaad dat mevrouw op 10.09.2006 met een Schengenvisum op Schiphol, Nederland het Schengengrondgebied is binnengekomen. Echter, dit bewijst haar aanwezigheid op het Belgisch grondgebied sinds 2006 niet. Immers, het eerste bewijs van haar verblijf op het Belgisch grondgebied dateert van 2010 (attest huisarts), verder is er de eerste aanvraag art. 9ter uit 2011. De andere voorgelegde stukken betreft een huurcontract uit 2015, begeleidingsattesten van Kind en Gezin van 2013 tot 2015, de geboorteaktes van haar kinderen (uit 2013 en 2018) en een medisch attest van haar gynaecoloog (december 2017). We ontkennen niet dat mevrouw sinds 2010 op het Belgische grondgebied verblijft, doch bewijzen dat zij van 2006 tot 2010 in België verbleef, ontbreken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat mevrouw B. sinds 2006 in België zou verblijven, dat meneer L. sinds 2010 in België verblijft, dat meneer Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij zijn attest van inburgering behaalde, dat hij een arbeidskaart C heeft bekomen en tijdens zijn asielpprocedure heeft gewerkt, dat betrokkenen een werkaanbieding voorleggen, dat hun oudste dochter ballet- en zwemlessen volgt, dat betrokkenen een grote vriendenkring hebben en dat zij diverse getuigen- en steunverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Met de tweede en derde bestreden beslissingen wordt aan verzoekers en hun minderjarige kinderen het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, in toepassing van artikel 7,

eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het is afgeleid uit de schending van *“artikel 8 juncto artikel 13 van het EVRM, schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie (‘het Handvest), schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht”*.

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de bestreden beslissingen ook inhoudelijk bekritisieren zodat het middel ook wordt beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht. Ter zake is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.1.2.2. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling die verzoekers ook geschonden achten. Het past om het regelgevend kader daaromtrent toe te lichten:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.1.2.3. Verzoekers stellen dat ten eerste moet worden onderzocht of het juridisch wel kan dat de hiervoor toegelichte ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis primeert op de artikelen 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Gelet op het feit dat deze laatste twee bepalingen van een hogere rechtsorde zijn, moet de toepassing van artikel 9bis en de ontvankelijkheidsvereiste ermee conform zijn. Indien dat niet het geval is, moet de nationale norm buiten toepassing worden gelaten. Zij stellen voorts dat artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting met zich kan meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat en wijzen erop dat het EHRM criteria heeft ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Volgens hen wil dit zeggen dat eerst de omvang van het opgebouwde privéleven, inclusief alle voorgelegde elementen met betrekking tot integratie, verankering in de gemeenschap, opgebouwde sociale relaties, vooruitzichten op werk, toekomstperspectieven die ondanks de weinig bemoedigende vooruitzichten toch ontloken zijn, enzovoort, in kaart moet worden gebracht, nauwkeurig moet worden onderzocht en afgewogen moet worden tegenover het maatschappelijke belang. Zij menen dan ook dat de redenering van de gemachtigde dat de elementen van integratie niet behandeld zouden kunnen worden omdat ze deel uitmaken van de gegrondheidsbeoordeling, niet aanvaard kan worden omdat dit een weigering uitmaakt om het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd mee in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven, is het recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

De omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM zal afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de individuele en concrete omstandigheden van de betrokken vreemdeling, waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar verzoekers stellen dat een hardnekkige toepassing van de formalistische ontvankelijkheidsverplichtingen met zich meebrengt dat er de facto een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven, zeker wanneer er geen enkele verplichting is om binnen een bepaalde, of zelfs redelijke termijn te beslissen, moet erop worden gewezen dat het EHRM heeft geoordeeld dat staten in principe het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 101; EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi/Nederland, § 8). De verwerende partij heeft het ook zo gesteld, met name dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de migratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft daarbij nog gewezen op het feit dat verzoekers via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale relaties, vrienden, kennissen en klasgenootjes, en dat zij op regelmatige basis naar België kunnen komen omdat er geen visumplicht bestaat voor Georgische onderdanen zoals zijzelf.

Verzoekers betogen dat dit in hun geval niet opgaat, en verwijzen andermaal naar het hier opgebouwde privéleven, het feit dat hun twee kinderen hier geboren zijn, de oudste dochter hier is opgegroeid en volledig in het Nederlands is gesocialiseerd, en de impact op hun psychische en fysieke integriteit onherstelbare nadelen met zich zou meebrengen. Nooit eerder werd het recht op een privéleven van de minderjarige kinderen onderzocht, zo stellen zij, en zij herhalen wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hadden aangevoerd, met name *“dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders hebben gemaakt, dat het leven dat ze hier in de voorbije jaren hebben opgebouwd hun volledige identiteit uitmaakt en hen moeilijk kan tegengeworpen worden, ze wijzen op hun integratie en het feit dat ze de Georgische taal niet machtig zijn, ze wijzen op hun hobby's en op de duurzame sociale banden die ze gesmeed hebben met vriendjes en vriendinnetjes, ze wijzen op hun onverhoopte toekomstperspectieven en hun eigen investeringen en die van de maatschappij rondom hen die in hen gelooft en al zo veel voor hen betekend heeft, en ze wijzen op wetenschappelijke studies die een bijzonder grimmig beeld schetsen van de psychische kwetsuren en onherstelbare schade die ze zullen lijden bij een terugkeer naar een land dat ze niet kennen.”*

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, § 58 ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, § 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, §§ 51 en 60).

In de bestreden beslissing wordt, naast het reeds eerder aangehaalde motief dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering tijdens dewelke de kinderen via moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met vrienden en klasgenootjes en zij, bij gebrek aan visumplicht, regelmatig naar België zouden kunnen komen, het volgende gesteld:

“Voor wat betreft de bewering dat de twee kinderen van betrokkenen in België geboren zijn, zij bijgevolg geen enkel band hebben met het land van hun nationaliteit, hun oudste kind weinig kennis heeft van het Georgisch, een terugkeer naar het land van hun ouders de psyché van de kinderen schaadt en dat het belang van het kind voorop dient gesteld te worden, dient er het volgende opgemerkt te worden: vooreerst, betrokkenen verklaren niet waarom het feit dat de kinderen in België geboren zijn op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich (tijdelijk) naar het land van herkomst te begeven om daar via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder dient gesteld te worden dat, hoewel de kinderen inderdaad niet in Georgië geboren zijn, zij wel via hun ouders een band hebben met Georgië.

Betrokkenen hebben immers de Georgische nationaliteit en zijn in Georgië geboren. Er mag dan ook worden vanuit gegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur hebben bijgebracht. Bovendien wisten betrokkenen reeds op het moment dat hun oudste kind werd geboren, dat zij in België geen enkel recht op verblijf hadden en dat zij dienden terug te keren naar hun land van herkomst. Het feit dat zij geen gevolg gegeven hebben aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten is te wijten aan hun eigen houding op dat moment en bijgevolg kunnen we dus stellen dat door hun eigen gedrag en door zich te nestelen in illegaal verblijf, zij de belangen van hun kinderen hebben geschaad. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. Voor wat betreft de bewering dat de psyche van de kinderen geschaad wordt indien zij dienen terug te keren naar het land van hun ouders, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de psyché van de kinderen schade zou oplopen bij een terugkeer naar Georgië. Wat de verwijzing naar een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen en naar een onderzoek van UNICEF betreft, dient er gesteld te worden deze studies betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat de psyché van hun kinderen geschaad worden. Het feit dat deze studies een algemene situatie beschrijven volstaat niet om te staven

dat elk kind psychische schade zal ondervinden indien het, samen met zijn of haar ouders, dient terug te keren naar het land van herkomst of naar het land van zijn of haar ouders. Verder leggen betrokkenen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Een terugkeer naar het land van hun ouders betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Ook zijn de kinderen van betrokkenen nog jong, namelijk 6 en bijna 1 jaar oud. Deze jonge leeftijd van de kinderen maakt net dat deze kinderen zich makkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door het feit dat het gezinsleven behouden blijft. Bovendien zijn betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen en bijgevolg is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (Gwh 1 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90). Een schending van art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Vervolgens lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer, buiten eventueel het Nederlands, hun kinderen niet ook zouden opvoeden in het Georgisch, wat toch hun moedertaal is en bijgevolg de taal die ze het best beheersen. Bovendien kan men er vanuit gaan dat het oudste kind, N., gezien haar jonge leeftijd (pas 6 jaar) nog zonder problemen en met de hulp van haar ouders het Georgisch zou kunnen aanleren.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag — dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen —, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook verwijzen betrokkenen naar diverse arresten van het EHRM, doch het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat zijn vergelijkbaar is (Raad van State, arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Wat de scholing van hun oudste kind, N., betreft; het kind zit momenteel in de derde kleuterschool, wat betekent dat de verplichte scholing nog niet is aangevat. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat het kind niet zou kunnen instappen in het onderwijs in Georgië omdat haar taalachterstand te groot zou zijn, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Aangezien betrokkenen geen recht op verblijf hebben in België, kunnen zij vanaf nu reeds beginnen om hun kind het Georgisch aan te leren zodat het kind een zekere basiskennis heeft van de Georgische taal om in te stappen in het onderwijs aldaar om dan, wanneer zij naar het eerste leerjaar gaat, de taal verder en intensiever aangeleerd te krijgen tijdens haar scholing in Georgië."

Dat het privéleven van de kinderen, en hun hoger belang, niet werd onderzocht alvorens werd overgegaan tot de afgifte van een terugkeerbesluit, kan derhalve geenszins worden bijgetreden. Overigens, in die optiek moet er ook op worden gewezen dat uit niets blijkt dat verzoekers en hun kinderen daadwerkelijk van het grondgebied zijn verwijderd alvorens het beroep dat zij tegen de thans bestreden beslissingen hadden ingediend werd beslecht, zodat niet valt in te zien welk belang zij kunnen laten gelden bij hun uitvoerig betoog over de nood aan een schorsend beroep voor iedereen die dreigt uitgewezen te worden teneinde het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bepaald in artikel 13 van het EVRM, gewaarborgd te zien.

Het komt aan verzoekers toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom de hierboven geciteerde motivering niet deugdelijk zou zijn.

Verzoekers herhalen in hun middel de elementen die zij in hun aanvraag hebben bijgebracht, stellen dat zij aan de Belgische overheid hebben gevraagd om een "nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging

afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), de aanpassingsmogelijkheden van het kind, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is”, en stellen dat “werd gevraagd om onderzoek te doen naar, en rekening te houden met het welzijn van het kind en de impact van de verwijdering hierop.” Zij zijn van oordeel dat het hoger belang van de twee kinderen niet voldoende werd onderzocht, noch geïdentificeerd. Verder geven zij een uitvoerige theoretische uiteenzetting met betrekking tot de al dan niet directe werking van het door hen ingeroepen Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), de wisselwerking met artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de toepasselijkheid van deze laatst vermelde bepaling op een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mede gelet op het feit dat aan verzoekers ook bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Zij betogen verder dat in de vaste rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM wordt verwezen naar artikel 24 van het Handvest, ter ondersteuning van het idee dat in alle zaken die kinderen betreffen, hun belangen een essentiële overweging vormen, met daarin twee dimensies: het behoud van de gezinsbanden en de eenheid van het gezin enerzijds, en de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving en dus het welzijn van het kind anderzijds. Tegelijk stellen zij dat artikel 8 van het EVRM en artikel 24.2 van het Handvest niet corresponderen en dat de bescherming die door het Handvest geboden wordt verder kan gaan dan deze die door het EVRM word geboden.

De Raad wijst er vooreerst op dat, ook al heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing verwezen naar rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, uit de motieven blijkt dat zij hoe dan ook uitgebreid op de situatie en het belang van de kinderen is ingegaan. Het komt verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen in welke mate de verwerende partij een verkeerde of onvolledige beoordeling heeft gemaakt van dit hoger belang van het kind, precies bekeken vanuit de contouren van de verschillende bepalingen die zij aanhalen. Zij blijven daartoe echter in gebreke. Daar komt nog bovenop dat zij weliswaar betogen dat artikel 24.2 van het handvest niet correspondeert met artikel 8 van het EVRM en dat de bescherming die door het Handvest wordt geboden verder kan gaan dan deze die door het EVRM wordt geboden, maar zij houden het bij deze hypothese en tonen niet aan hoe zich dat in concreto vertaalt in de voorliggende zaak. Waar zij verwijzen naar de conclusie van de Advocaat-generaal in de zaak C-648/11 voor het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van de Dublin II-verordening in het geval van een niet-begeleide minderjarige die achtereenvolgens in twee verschillende lidstaten een verzoek om internationale bescherming had ingediend en met betrekking tot wie wordt gesteld dat moet worden vermeden dat hij wordt onderworpen aan verplaatsingen die niet absoluut noodzakelijk zijn, moet erop worden gewezen dat dit een situatie betreft die uiteraard op geen enkele wijze kan worden vergeleken met de situatie van kinderen die hoe dan ook in het gezelschap blijven van hun beide ouders en wiens gezinseenheid wordt gevrijwaard om die reden minder kwetsbaar zijn dan een niet-begeleide minderjarige.

Met andere woorden, de theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift, zoals hiervoor samengevat, brengt geen soelaas om de motieven van de bestreden beslissing als niet deugdelijk te doen aanmerken.

Daarnaast wijzen verzoekers op de studie van de Rijksuniversiteit van Groningen met als titel *‘De schade die kinderen oplopen als ze na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet’* waaruit zij in hun aanvraag hadden geciteerd en betogen zij dat de verwerende partij nalaat hiermee rekening te houden. Echter werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat er geen persoonlijke bewijzen voorliggen dat de psyche van de kinderen geschaad zal worden, dat de beschrijving van een algemene situatie niet volstaat om te staven dat elk kind psychische schade zal ondervinden indien het, samen met zijn of haar ouders, terugkeert naar het land van herkomst of dat van de ouders, dat betrokkenen geen concrete elementen voorleggen waaruit zou blijken dat de kinderen in de nabijheid van hun ouders niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen, dat een terugkeer niet noodzakelijkerwijze tegen de belangen van de kinderen indruist, dat de kinderen nog jong zijn hetgeen maakt dat zij zich makkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, mede door he

feit dat het gezinsleven behouden blijft en dat het in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Verzoekers stellen hier in eerste instantie tegenover dat zij niet kunnen aantonen welke schade de kinderen concreet zouden lijden bij terugkeer, gelet op het feit dat dit pas door een arts zou kunnen worden vastgesteld indien ze effectief zouden terugkeren en de gevolgen en schade ook pas jaren later duidelijk kunnen worden. Daar voegen zij nog aan toe dat de studie duidelijk maakt dat een terugkeer bijna altijd een negatieve impact heeft op minderjarige kinderen die uitgewezen worden, en niet enkel op bepaalde specifieke of kwetsbare profielen, zodat de studie niet algemeen is, maar eenvoudig concreet is toe te passen op de situatie van de kinderen.

De Raad is van oordeel dat verzoekers hiermee niet aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld over de toepasselijkheid van de voorgelegde studie. Immers, de studie zelf gaat uit van een aantal factoren die de situatie kunnen beïnvloeden, zoals de conditie waarin de ouders verkeren en de leeftijd van de kinderen zelf. Verzoekers verwijzen naar hetgeen wordt gesteld omtrent zes- tot twaalfjarigen en het feit dat de opvoeding door de ouders steeds meer wordt aangevuld met beïnvloeding en opvoeding van uit de samenleving, maar uit het citaat in het verzoekschrift blijkt dat dit het geval is vanaf het moment dat kinderen in de basisschool zitten, waardoor ze meer tijd doorbrengen met hun leraren en leeftijdsgenoten, en dat daarbij vooral de leeftijd van tien jaar, wanneer de identiteitsontwikkeling steeds belangrijker wordt, cruciaal is. Verzoekers' kinderen waren op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend en de bestreden beslissing werd genomen 1 jaar en 6 jaar, en het oudste kind N. had nog niet de basisschool aangevat. Daarbij komt nog dat in de studie ook aandacht wordt besteed aan de mate waarin de situatie in de terugkeerbestemming contrasteert met de westerse waarden en condities.

Gelet op al deze specifieke factoren is het, zoals gesteld, niet kennelijk onredelijk te stellen dat de studie een algemene situatie beschrijft die niet volstaat om te staven dat elk kind bij terugkeer psychische schade zal ondervinden. Bovendien valt niet in te zien waarom verzoekers niet een verslag zouden kunnen laten opmaken door een deskundige waarin precies de relevante factoren aan bod komen en worden getoetst in het licht van de specifieke psychosociale situatie van de twee kinderen, hun mogelijkheden tot integratie, de mate waarin de ouders voor veiligheid en evenwicht kunnen zorgen en de situatie in het land van herkomst, hetgeen al een beeld zou geven van de te verwachten gevolgen. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te willen stellen, ligt de verantwoordelijkheid op dat vlak bij henzelf, als aanvragers van de machtiging om verblijf, temeer nu het standpunt van de gemachtigde over het aanpassingsvermogen van de kinderen op hun jonge leeftijd enerzijds geenszins als kennelijk onredelijk voorkomt, en verzoekers geen enkel concreet argument bijbrengen dat daar anders over doet denken, ook niet wat betreft en het standpunt in de bestreden beslissing dat uit niets blijkt dat zij in de nabijheid van hun ouders niet in een stabiele en veilige omgeving zouden kunnen terechtkomen. Verzoekers poneren dan wel dat de impact van een verwijdering nefast zou zijn voor het onderwijsniveau van de kinderen en dat uit het schoolblad Klasse blijkt dat zelfs een lange zomervakantie 'zomerverlies' veroorzaakt bij sociaal zwakkere groepen omdat ze de leerwinst die zij boekten op school in september weer kwijt zijn, maar gelet op hun jonge leeftijd en gelet op het feit dat zelfs de oudste dochter op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog in de kleuterschool zat, kan dit niet zonder meer worden aangenomen. Verzoekers stellen nog dat voor wat betreft het "zomerverlies" geen onderscheid wordt gemaakt tussen de kleuterschool en de lagere school, en dat ook kleuters al veel moeten leren op school en een leerachterstand kunnen oplopen als ze een (deel van) een schooljaar zouden missen. Echter, in alle redelijkheid moet een onderscheid worden gemaakt tussen de vaardigheden die kleuters aanleren ter voorbereiding van de lagere school en de "leerwinst" waarvan sprake is in de lagere school. Uit niets blijkt dat verzoekers niet zelf zouden kunnen instaan voor het onderhouden van de voormelde vaardigheden.

Verzoekers argumenteren verder dat ze hun zesjarig kind enkel voor het lager onderwijs kunnen inschrijven indien het kind als kleuter minstens 250 halve dagen aanwezig was in het Nederlandstalig kleuteronderwijs of ze een uitzonderlijke toestemming hebben van de school en dat indien dat niet het geval is het kind nog één jaar langer naar de kleuterschool moet gaan; indien ze haar kleuterschool in België zou afmaken zou een tijdelijke terugkeer naar Georgië wel degelijk een verlies van een schooljaar met zich zou brengen, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dit is echter een louter hypothetisch argument, nu niet is aangetoond dat het dochtertje van verzoekers niet sowieso al aan de gestelde aanwezigheidsvoorwaarde van 250 halve dagen zou voldoen en een uitzondering kan worden gemaakt door de klassenraad.

Verzoekers stellen verder :

“De loutere bewering van verwerende partij dat “het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer, buiten eventueel het Nederlands, hun kinderen niet ook zouden opvoeden in het Georgisch, wat bijgevolg hun moedertaal is en bijgevolg de taal die ze het best beheersen”, is enkel op een idee of aanname van verwerende partij gebaseerd. Verwerende partij schijnt er zelf ook niet van overtuigd te zijn want even verder stelt ze dat de ouders vanaf nu reeds kunnen beginnen om hun kind het Georgisch aan te leren zodat het kind een zekere basiskennis heeft van de Georgische taal om in te stappen in het onderwijs aldaar om dan, wanneer zij naar het eerste leerjaar gaat, de taal verder en intensiever aangeleerd te krijgen tijdens haar scholing in Georgië”. Ook deze stelling is niet gefundeerd en verwerende partij deed geen enkel onderzoek naar de kennis die N. al dan niet heeft van de Georgische taal, noch naar de mogelijkheid voor ‘anderstalige kinderen’ om lager onderwijs te volgen in Georgië.”

Verzoekers tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om ervan uit te gaan dat de kinderen van zes en één jaar ook niet zouden worden opgevoed in het Georgisch, zijnde de moedertaal van de ouders, en evenmin tonen zij aan dat zij in ieder geval hun kinderen niet in deze taal zouden kunnen begeleiden en hen een basiskennis zouden kunnen bijbrengen die dan verder kan worden uitgediept in de lagere school. Zij maken in ieder geval niet met concrete argumenten het tegendeel aannemelijk. Het weze daarbij nog herhaald dat het hen toekomt, als aanvragers, om alle nuttige elementen ter ondersteuning van hun aanspraken bij te brengen, deze taak kan niet worden afgewenteld op de verwerende partij. Dat deze laatste dus een onderzoek zou moeten doen naar de kennis van de taal bij het oudste dochtertje N. gaat geenszins op. Dat het meisje van zes in de gestelde omstandigheden niet -eventueel tijdelijk- zou kunnen instappen in het Georgische schoolsysteem is niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat de kinderen niet de verantwoordelijkheid dragen voor de beslissingen van hun ouders en dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, kunnen zij worden bijgetreden. Evenwel leidt deze vaststelling niet tot het onwettig bevinden van de eerste bestreden beslissing. Immers, hoewel in deze beslissing wordt verwezen naar de verantwoordelijkheid van de ouders, die zich hebben genesteld in illegaal verblijf, blijkt dit geen determinerend motief uit te maken en heeft dat het onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet in de weg gestaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij alle elementen waarop verzoekers zich hadden gebaseerd om aannemelijk te maken dat het voor hen niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging in te dienen en die zij hadden gelieerd en ook nu in hun verzoekschrift verbinden aan een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van de kinderen wel degelijk door de verwerende partij werden onderzocht waarna die tot de conclusie kwam dat een eventuele tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de migratiewetgeving in casu, gelet op de specifieke situatie van het gezin en de twee kinderen, geen dergelijke schending met zich meebracht en er niet toe kon leiden dat buitengewone omstandigheden werden aangenomen. Aangezien de verwerende partij al deze elementen toch heeft onderzocht in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag, is de laatste overweging in de bestreden beslissing een overtollig motief. In ieder geval tonen verzoekers niet aan welke elementen er alsnog toe zouden leiden dat zij zich in een dermate uitzonderlijke situatie zouden bevinden dat deze aanleiding zou geven tot een positieve verplichting voor de Belgische staat die ertoe zou leiden dat buitengewone omstandigheden in hun geval zouden moeten worden aanvaard.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde die ligt besloten in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in casu zou hebben geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van de kinderen of dat de verwerende partij anderszins onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd gaat evenmin op.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, Verzoekers voeren de schending aan van “de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht”.

Verzoekers betogen dat de beslissingen helemaal niet gemotiveerd zijn, en enkel vermelden dat *“het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven wordt in toepassing van de vreemdelingenwet en op grond van de volgende feiten: krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”*. Hierdoor begaat de verwerende partij een schending van de motiveringsplicht. Bovendien schendt zij ook de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht door geen degelijk onderzoek te doen; zij diende rekening te houden met de correcte omstandigheden eigen aan het geval. Door dat niet te doen kon verwerende partij onmogelijk tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen en werden alle bovenvermelde wetsbepalingen dan ook flagrant geschonden.”

2.2.2. Ook het derde middel is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Het is afgeleid uit de schending van *“artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.”*

Verzoekers stellen dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, een onderzoek te doen naar het recht op familieleven en privéleven, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM, dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hoewel beide bevelen een grote impact hebben op de minderjarige kinderen en verwerende partij dus een onderzoeksplicht heeft, zoals beschreven bij de uiteenzetting van het eerste middel. Het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker heeft invloed op zijn privéleven, aangezien hij reeds vele jaren in België woont en hij hier zijn sociaal leven heeft opgebouwd. Ook heeft dit een grote impact op zijn familieleven aangezien dit bevel enkel ten aanzien van hem werd genomen en niet ten aanzien van zijn partner en twee minderjarige kinderen (hoewel er gelijktijdig wel een bevel om het grondgebied te verlaten aan hen werd betekend). Bij uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten zou de familie uit elkaar gehaald worden en zouden de kinderen van hun vader gescheiden worden, dit zou een invloed hebben op het familieleven van verzoekers en hun kinderen. Er moet bijgevolg een afweging onder artikel 8 van het EVRM gebeuren, zo stellen zij. Zij voegen daar aan toe dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en de twee minderjarige kinderen zowel voor verzoekster als voor haar kinderen een impact heeft op hun privéleven aangezien zij reeds 13 jaar in België verblijft en haar kinderen in België geboren zijn en opgroeien. Ook heeft dit bevel invloed op hun familieleven aangezien dit niet ten aanzien van haar partner en de vader van de kinderen werd genomen (hoewel er gelijktijdig wel een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem werd betekend). Bij uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten zou de familie uit elkaar gehaald worden en zouden de kinderen gescheiden worden van hun vader, dit zou een invloed hebben op het familieleven van verzoekers en hun kinderen. Er moet bijgevolg een afweging onder artikel 8 van het EVRM gebeuren.

Verder betogen verzoekers dat de verwerende partij bij elke beslissing die invloed heeft op een minderjarig kind, een onderzoek moet doen naar het hoger belang van het kind. Dit is in casu absoluut niet gebeurd zodat de motiveringsplicht en de onderzoeksplicht zijn geschonden. Verzoekers' privéleven en dat van hun kinderen speelt zich volledig hier in België af en ze maakten alle bewijzen van hun sociaal netwerk over aan verwerende partij. Het feit dat het privéleven van verzoekers en hun kinderen zich volledig afspeelt in België, wordt ook op geen enkele manier door verwerende partij betwist. Evenwel wordt er geen rekening mee gehouden en valt hierover geen motivering terug te vinden. Verzoekers benadrukken dat het onderzoek en de motivering inzake artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind in de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet absoluut niet voldoende is om te voldoen aan de onderzoeks- en motiveringsplicht van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de motivering van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet voldoet, zoals uit het eerste middel is gebleken, volstaat ze zeker ook niet voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook zijn de beperkte argumenten die verwerende partij aanhaalt in de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing op een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij voegen daar nog aan toe:

“Ten eerste haalt verwerende partij aan dat de meeste elementen van het privéleven van verzoeker en hun dochters niet aanmerking genomen worden in de fase van ontvankelijkheid inzake de aanvraag tot

verblijf. Bij een bevel om het grondgebied te verlaten moeten uiteraard alle elementen van het privéleven in aanmerking genomen worden aangezien deze beslissing een ernstige inbreuk uitmaakt op het privéleven van een vreemdeling. Ten tweede stelt verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis dat die beslissing geen ernstige nadeel met zich meebrengt en geen ernstige inbreuk uitmaakt op het privéleven van verzoekers aangezien deze beslissing enkel 'een eventuele tijdelijke verwijdering' met zich mee brengt. Deze redenering is volgens verzoekers niet correct inzake de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis en al zeker niet inzake een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben immers geen enkele garantie dat de verwijdering slechts tijdelijk zou zijn en kunnen zich bij een verblijfsaanvraag vanuit Georgië niet langer beroepen op artikel 8 EVRM en artikel 24 van het Handvest (zie hoger). Dit brengt met zich mee dat het volledige privéleven en hoger belang van het kind onderzocht moet worden bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte heeft een beslissing die een verblijfsrecht weigert aan een minderjarig kind andere gevolgen dan een bevel om het grondgebied te verlaten. De gevolgen voor het bevel om het grondgebied te verlaten zijn veel groter en net daarom moet het hoger belang van het kind bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw onderzocht en gemotiveerd worden.

Aangezien verwerende partij inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het privéleven van verzoekers en naar het hoger belang van de kinderen, zijn artikel 8 EVRM en artikel 24 van het Handvest geschonden. Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, en zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.3. Het tweede en derde middel worden samen beoordeeld.

Verzoekers beroepen zich in wezen op dezelfde elementen als deze die zij hadden aangehaald in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande moet in eerste instantie worden vastgesteld dat verzoekers de motieven van deze beslissing kennen, en deze hebben aangevochten in het kader van hun eerste middel, doch niet aannemelijk hebben gemaakt dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk is. Daarenboven moet erop worden gewezen dat bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, precies de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en dus wordt geantwoord op de vraag of verzoekers en hun kinderen al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren. Gelet op al deze elementen tonen verzoekers niet aan dat in de bevelen om het grondgebied de motieven aangaande hun privéleven en dat van hun kinderen, samengenomen met hun hoger belang, uitdrukkelijk zouden moeten worden hernomen en al evenmin dat de motieven die besloten zitten in de eerste bestreden beslissing niet zouden volstaan om de tweede en derde bestreden beslissingen te schragen, samengenomen met de vaststelling dat verzoekers zich bevinden in de situatie zoals bedoeld in artikel 7, eerst lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers betogen dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat het slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering zou gaan, omdat er geen enkele garantie is dat de verwijdering tijdelijk is en zij zich in een verblijfsaanvraag vanuit Georgië niet langer kunnen beroepen op de artikelen 8 van het EVRM en 24 van het Handvest, zodat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het volledige privéleven en het hoger belang van de kinderen moeten worden onderzocht, moet erop worden gewezen dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen disproportioneel is ten aanzien van een opgebouwd privéleven –daarin begrepen het hoger belang van de kinderen- en of de aangevoerde schending ervan als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Bovendien houden de bevelen om het grondgebied te verlaten voor verzoekers geen absoluut verbod in om België binnen te komen en er te verblijven. Ze houden enkel in dat verzoekers en hun kinderen naar hun herkomstland moeten terugkeren om er zich in orde te gaan stellen met de regelgeving. Indien zou blijken dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij vanuit Georgië zouden indienen volgens de normale procedure zou uitdraaien op een negatieve beslissing, dan kunnen zij deze beslissing desgewenst in rechte aanvechten en in het kader daarvan de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van de kinderen laten onderzoeken. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of de door verzoekers ingeroepen elementen een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen.

Tot slot, waar verzoekers stellen dat, aangezien één bevel gericht is tot verzoeker en het tweede gericht is tot verzoekster en de kinderen, zij bij de uitvoering van de bevelen van elkaar zouden worden gescheiden zodat een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM zich opdringt, moet erop worden gewezen dat alle leden van het gezin het bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Zij tonen geenszins aan dat de tenuitvoerlegging van deze beslissingen een schending van het bestaande gezinsleven met zich zou brengen.

2.2.4. Het tweede en derde middel hebben geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd besproken, zodat de voormelde vaststellingen volstaan om ze te verwerpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS